

На единъ дѣхъ великанѣтъ изпилъ нѣколко вѣдра вино, опилъ се и заспалъ дълбокъ сънъ...

Набързо тогава гърцитѣ наклали буенъ огънь въ пещерата. Одисей ги накаралъ да нагорещатъ единия край отъ тоягата на великана, до дѣ стане на живъ вжгленъ. Когато тоягата се насвѣтлѣла, гърцитѣ дружно я хванали за другия край и съ всичкитѣ си сили заболи насвѣтления ѣ край въ грамадното око на великана. Тѣ го ослѣпили.

Великанѣтъ скочилъ като лудъ отъ болки и изрѣвалъ тѣй, щото земята потрепера. Той почналъ да движи рѣцѣ, дано напиа нѣкого отъ хитритѣ човѣци, които го ослѣпили, но напраздно.

— Нищо. Вратитѣ сж затворени. Щомъ се съмне, ще застана на прага и когато се опитатъ да избѣгатъ, единъ по единъ ще ги уловя, рѣшилъ великанѣтъ.

Тѣй и направилъ. На сутринѣта той отворилъ вратитѣ на пещерата и застаналъ на прага. Овцитѣ почнали да излизатъ една по една.

Но царь Одисей измислилъ нова хитрость. Той казалъ на другаритѣ си, всѣкой да се скрие подъ нѣкой овца, да се залови здраво за вълната ѣ, па пълзишкомъ да излиза заедно съ овцата.

Една по една овцитѣ заизлизали, като скривали задъ себе си и разпълзѣлитѣ се гърци. Великанѣтъ пипалъ само по гърба и отъ странитѣ на овцитѣ и никого не могълъ да залови.

Избѣгали гърцитѣ изъ пещерата, скочили отъ брѣга право въ по-рано поправения корабъ и заплували по открито море.

Чакъ сега Одисей се обадилъ на измамения великанъ: „Ние сме живи и бѣгаме отъ тебе!“...